

„Nisem odvisna od tvojega bogastva,“ se oglasi Elvira ponosno, „daj, komur hočeš, jaz si služim lahko sama kruha.“

„Kirie elajson! S čim pa vendar? Ali bodeš poučevala na klavir ali na violino? Ti si boš služila kruha, ti; še obleči se ne znaš.“

„Imam maturo, kot učiteljica si služim lahko kruha. Čutim tudi poklic.“

„Kriste elajson! Poklic! . . . Ti boš hodila po blatnih kolovozih, stanovala v vlažni vaški šoli, gledala nesnago neumitih otrok in pobirala postane jedi po gostilnah! Ne spravljalj me v grob, Elvira.“

„Pojdem pač v samostan. Delati moram, mama. Porabiti moram božje darove Njemu v čast. V sa-

SIEROV
PORTRET SLIKARJEVEGA OČETA

mostanu delujem lahko kot učiteljica. Skrbela bom predvsem za to, da se ne vzgajajo deklice le za možiteve, le za čakanje gospoda ženina.“

„Ti boš skrbela! Povedala bi ti — pa kaj ti hočem, ko si neumen otrok. Poslušaj Elvira,“ je rekla mati mehkeje, „Zdražba mi je pravila, da je bil Angelik včeraj zopet pri Martini.“

„Grdo je to, da poslušajš pošte, mama. Pusti Angelika, naj hodi, koder hoče.“

„Pusti, da . . . Jaz že pokažem tej bandi! Nočem škandala, Martina mora pustiti Angelika — in kako rada ga bo pustila! Sem že naročila izvožčka.“

Živo odloži Elvira delo in se obrne v mater. „Povej mama, kaj misliš? Povej, kaka vez je med

Kamenskimi in teboj. Angelika mi pusti v miru, nočem po sili ženina.“

„Pusti Angelika, ti neumnica ti! Da se nam posmehuje vsa Gorica? — O ne! Rajši naj gredo vsi beračič — v moji roki je to.“

„V tvoji roki? Povej mi vendar vse, mati. Saj ravno ker vem, da me je snubil Angelik le prisiljen, ravno zato ga ne maram, in ljubše mi je, če vzame Martino!“

Gospa Vidonijeva pogleda pozorno hčer. Žalost in skrb prepodita jezo iz njenih oči. Saj je mati. Strastno, nespametno ljubi hčerko edinico. Strah, da postane mehka Elvira žrtev sebičneža, jo sili, da ji išče moške opore.

„Moja Elvira, Bog je ustvaril svet tako, da je ženska potrebna moške pomoči. Kaj praviš otrok, tale Francoz, Salleja mislim, mi zelo dopade. Resen mož, razumen gospodar. Kako me posluša, kadar mu govorim o svojih načrtih. Pisatelj je in si dela denar. Ni mu potreba, pa je marljiv. Vstaja zgodaj, seda k delu. Z Roziko in gospo se razgovarja le o svoji povesti. Ta povest bo, recimo, zelo lepa, Elvira. In bo privabila še več tujcev v našo lepo Gorico. Prišli bodo gledat, kje je živel zadnja leta njihov Chambord, kje umrl. Salleju pa bodo šli tisočaki v žep. O, to je praktičen in denaren človek. Pokazal mi je svoje papirje. —“

„Seveda, mama,“ se nasmehne tenko Elvira, „on te pozna, da veruješ le papirjem.“

„Molči. Bankirjev sin je in ima velike vsote v delnicah premogokopne družbe, druge zopet v zidar-skih podjetjih. Špekulacija ga veseli, kakor mene, in srečo ima tudi.“

Na Elvirinem obrazu se zrcali radovednost, kam hočejo te materine besede; mati ugane njene misli in reče važno:

„Vidiš, Elvira . . . Ko bi mi ne bili že tako zvezani z Kamenskimi, bi želela, da postane ta Francoz tvoj mož.“

Elvira spusti delo in se nasmeja glasno: „O mama, mama! Modra si, pa vendar slepa. Kaj ne vidiš, kako gleda Salle Roziko, kako rdi, oživi ona v njegovi bližini. Privoščim obema srečo, katere ne razumem — katera ni za mene,“ je dostavila udano in se lotila zopet dela.

„Kaj Rozika!“ je mahnila gospa Vidonijeva z roko, „ona nima nič, Salle pa je praktičen človek. Rozika, ona naj gre v samostan. Za dekleta brez dote ni moža!“

„Hahaha . . .“ se je smejala Elvira, „kako znaš vse urediti! Angelik pa naj vzame Martino.“

„Ne!“ je kriknila mati. „Predaleč smo . . . Tem priklatencem že povem. Nič nimajo, pa še to so dobili nepoštenim potom. Mislila sem le tako radi Salleja.